

Petőcz András

ÜZENET, B-MOLL

A mozdulatot befejezettnek nyilvánítod.
 A mozdulatot befejezettnek nyilvánítod,
 mondtad korábban, évekkel ezelőtt, és most
 megismétled. Befejezett tény a mozdulat,
 mondtad korábban, és most megismételted,
 mikéntha befejezett tényt. A mozdulatot
 befejezettnek nyilvánítottad, befejezettnek
 a mozdulatot, és mint befejezett tényt
 említet, emlegeted. Befejezett tény ez
 a mozdulat, elmúlt üzenet, teszed hozzá,
 nyugtalan szemekkel magyarázatot keresel,
 de hiába. Hiába keresel magyarázatot:
 befejezett tény ez a mozdulat, és
 mozdulataid általában és általánosan:
 befejezett tények. Hiába keresel
 magyarázatot: mozdulatod emléke is régmúlt
 üzenet csupán, apró emlékfoslány soha-
 nem-volt, szomorú időkből. Befejezett tény
 a mozdulatod, elfúló lélegzettel próbálsz
 emlékezni, természetesen sikertelenül.
 Emlékezni próbálsz, és mosolyogsz közben,
 nevetni szeretnél, de tudod, hamisan
 csengene nevetésed, nevetésed hamisan
 csengene.

A mozdulatot befejezettnek nyilvánítod.
 A mozdulatot befejezettnek nyilvánítod,
 befejezett ténynek. Befejezett tény ez
 az üzenet: mozdulatodat emlékeidben
 emlékfoslánynak nevezed, nyugtalan
 mosolyoddal mintegy felülbírálod önmagad.
 A mozdulatot befejezettnek nyilvánítod.
 Pjotr Csajkovszkij b-moll zongoraversenye
 szól a rádióból. Opus 23-as, mondta előtte
 a bemondónő, kellemes, fátyolos hangján,
 és nem tudta, nem tudhatta, hogy te
 mozdulatlanul ülsz a foteledben,
 rezzenéstelen arccal, üveges tekintettel.
 A bemondónő kellemes, fátyolos hangja
 megnyugtat némileg, mentesít a cselekvés
 kényszere alól. Szvjatoszlav Richter

zongorázik, mondta néhány pillanattal
korábban a kellemesen fátyolos hangú
bemondónő, és nyugalom áradt szavaiból:
szavaiból megvesztegethetetlen bizalom
sugárzott. Csajkovszkij b-moll
zongoraversenye szól a rádióból. A hangok
dinamikája betölti a szobát, szinte
tapinthatóvá teszi a légteret, érzékelhetővé
a mozdulatlanlanságot. A hangok a magasba
szöknek, majd alázuhannak, és ismét, és
újból, magasba, alá. Szvjatoszlav Richter
zongorázik. Mozdulatlanul figyeled
Szvjatoszlav Richter zongorajátékát. Erőt
és bizonyosságot sugároz, a zene erőt
és biztonságot közvetít, önmagából.
Bizonyosságot és erőt sugároz a zene,
önnönmagából, biztonságot és nyugalmat.
A mozdulatot befejezettnek nyilvánítod.
A mozdulatot befejezettnek nyilvánítod,
befejezett tény a mozdulat, mondod magadban,
mintegy önmagadnak. A rádió zenét közvetít,
te mozdulatlanul figyeled Richter
zongorajátékát. Moccanatlan, fejed lehajtva,
már-már végtelen ideje ülsz a foteledben,
legfeljebb kezed remegése, szempillád
olykori-ritkuló verdesése az, ami elárul
téged. Életjelt nem adsz, telefoncsörgésekre
nem reagálsz, lakásod ajtaján hiába
kopogtatnak. A hangok dinamikája megtölti
a szobát, tapinthatóvá teszi a légteret,
mondtad korábban, és most megismételted.
Rezenéstelen arccal figyelsz önmagadra.
A mozdulatot befejezettnek nyilvánítottad,
elmélyülsz önmagadban, egyéb mozdulatokkal
nem foglalkozol, jelzésekre, jelekre nem
reagálsz. Önmagad vagy, és ebben a pillanatban
ez a felismerés megnyugtat téged. Önmagad
vagy, mondod, önnön hallgatásod a zene
dinamizmusában olvad fel, azzal azonosul.
A felismerés megnyugtat végre. Kezed remegése
egyik pillanatról a másikra megszűnik,
tekintetedben csendes öröm, kiegyensúlyozott
vidámság bujkál. Mozdulatlanul figyelsz:
önmagadra. Magadra mozdulatlanul figyelsz.
A mozdulatot befejezettnek nyilvánítod.
Befejezettnek nyilvánítod a mozdulatot,
moccanatlanul figyelsz arra az üzenetre,

amit a zene közvetít saját magadból.
Megnyugtató a felismerés, a magadra-ismerés
öröme megnyugtató téged, saját üzeneted
figyeled, Csajkovszkij zongoraversenyét
hallgatod. Üzenetedre koncentrálsz, ez az
üzenet a tiéd, mondod, ez a te üzeneted,
mondod, miközben Csajkovszkij b-moll
zongoraversenye szól a rádióból. Ez az én
zongoraversenyem. Ez az én üzenetem, mondod,
és hallgatsz, fejed lehajtva, mozdulatlanul.
Nem veszek tudomást semmiről, körülvehetnek
engem, nem érdekel a jelenlétük, a jelenlétük
nem érdekel. Ez az én üzenetem, ez az én
zongoraversenyem, mondod, és moccanatlanul
figyeled önmagad apró rezdüléseit. A zene
erőt és bizonyosságot sugároz önmagából,
erőt és biztonságot. A hangok dinamikája
betölti a szobát, szinte tapinthatóvá teszi
a légteret. Önmagad üzenete vagy, a légteret
megtöltik a hangok, végtelen harmónia,
végtelen nyugalom. Magába olvaszt ez a
bizonyosság, szédítő mélységet,
lélegzetelállító magasságot látsz önmagad
előtt. A mélység, a magasság magába szív.
Magába olvaszt a bizonyosság. Örökké tart
majd a zuhanásod. Magába szív a magasság
és a mélység. A zuhanásod, miként egy
végtelen lassú mozdulat, végtelen filmként
pereg. Végtelenített filmszalag lesz majd
a legelső mozdulat. A legelső mozdulat,
miként egy végtelenített film, lassan és
megállíthatatlanul pereg.